

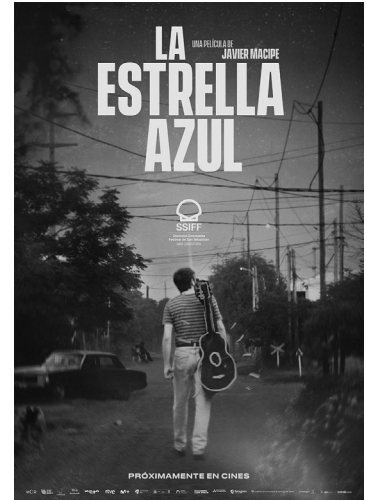

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA ESTRELLA AZUL
Espanya, 2023
Direcció: Javier Macipe
Guió: Javier Macipe
Intèrprets: Pepe Lorente, Cuti Carabajal, Bruna Cusí, Marc Rodríguez
Durada: 125 min
Gènere: drama biogràfic
Idioma: castellà
Data d'estrena: 08/03/2024

«A les estrelles anònimes»

Només hem de mirar enlaire alguna nit i contemplar com el cel és ple d'estrelles. Són milers, no, milions, les que es poden veure, però encara són moltes més les que no es perceben a simple vista. Amb la humanitat passa una mica el mateix. Hi ha qui destaca, perquè brilla més o els focus l'il·luminen, però són majoria els que passen desapercebuts, aliens a l'èxit, a la fama i la popularitat, o al reconeixement mediàtic. Aquest film està dedicat «a les estrelles anònimes», tal com es destaca als títols de crèdit finals.

La estrella azul és el debut a la direcció de Javier Macipe, que ha irromput com un estel fugaç a la cartellera per esdevenir, gràcies a la resposta del públic i les bones crítiques, en tot un fenomen de culte. Agradi o no, la seva és una proposta original, prou capaç per a sorprendre l'espectador en aquesta era en què ens pensem que tot està dit i fet, i els camins estan fressats. Doncs no, Macipe, un cineasta que aparenta ser un veterà quan en realitat es tracta d'un novell talentosament desacomplexat, ha elaborat un biopic a contracorrent que fusiona la ficció amb traces de documental i que es pot entendre com una faula sobre l'art de crear.

Sense saber qui coi és/era Mauricio Aznar (un músic rocker saragossà, encarnat per un superb Pepe Lorente), ni què caram són les "chacarreras" (una música folklòrica típica d'una regió interior de l'Argentina), tot just arrenca la pel·lícula no triges a deixar-te endur per aquesta proposta que recorda *Searching for Sugar Man* (2012) i que proposa acompanyar a un artista desencisat que, en plena crisi existencial, té una espurna que li desperta un desig enorme d'aprendre. De fet, el seu personatge vindria a ser una mena d'arqueòleg a la recerca d'una música perduda. El director ho fa jugant constantment amb l'espectador, establint un exercici de metacine subtil i precís, on es trenca fins i tot la quarta paret quan apareixen a escena els tècnics que roden la pel·lícula (un dels moments més màgics) o quan el mateix

protagonista avança el fet tràgic que s'esdevindrà en tres escenes posteriors.

Tota la pel·lícula sembla un blues de cadència melancòlica, que conjuga la tristesa imperant amb moments d'esclat d'alegria que impregnen l'ànima del protagonista (i per empatia, la nostra). Dèiem que es tracta d'un viatge de recerca i aprenentatge, però també ho és de fugida, de les addiccions i una vida que no l'acaba de satisfer. Allà, a l'Argentina, sobretot a Santiago del Estero, on els "gallegos" (que és com anomenen als espanyols) són unes rara avis, trobarà el que busca: la música que l'omplirà creativament i una família que l'acollirà i amb la qual establirà uns lligams eterns. D'aquí que el retorn a casa, no sigui l'esperat...

És ficció? És documental? Un fals documental? O per què no, una mica de cada. No importa, només qui tingui un mínim de sensibilitat se sentirà embuixat per aquesta pel·lícula senzilla i emotiva, que farà que quan surtis de la sala et revingui contínuament. També, que et motivarà a cercar qui és/era aquest tal Mauricio Aznar, líder de la banda de rock'n'roll *Más birras*.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona